అతను దడదడమని ముందు వెళుతున్నాడు, తన వెంబడి ఎవరూ రావటంలేదన్నట్లు. ఆమె చూడ బోతే పొట్టి తింగణా. అతని భుజాలదాకా వస్తుంది. పైగా అతనేమో దడదడమని నడు స్తున్నాడు. అందువల్ల అతనితో సమానంగా నడవాలంటే ఆమె ప్రాణాలు పోతున్నై. ఆమెకు తను తప్పిపోతుందేమోననే అనుమానంగా ఉంది. అతను అలా ముందుకు వెళ్లిపోతే మరి! ఈ పాడు బొంబాయిలో తను తప్పిపోతుంది.

అంటే ఆమె ఎక్కువ భయపడిందని కాదు. బొంబాయిలో తప్పిపోతే ఏంచేయాలో ఆమెకు తెలీని సంగతేమీ కాదు. సరాసరి పోలీసు దగ్గర కెళ్లి, ''నేను దోవ తప్పాను. మా యింటికి జేర్చండి'' అని చెబితే చాలు. ఆయన ముందు అలా చరచరా నడిచిపోతున్నాడు ఆమెను దోవలో వదిలి పెట్టి పోతాడని కాదు. భార్యను ఏ భర్తయినా దోవలో వదిలి వెళ్లిపోతాడా ?

కాని ఆమెకూ ఖాతరు ఉన్నట్లు లేదు. అంతా కొత్తగా ఉండటంవల్ల అలా ఉన్నది. ప్రాణం పోతున్నా ఆమె అతన్ని తన దృష్టినుంచి దాటిపో నివ్వదు.

ఈ పరుగు పందెంలో కూడా ఆమె నాలుగు వైపులా, ఉత్తేజకరమైన ఉత్సాహంతో చూస్తూనే ఉన్నది. బొంబాయిలో ఉన్న పేరుమోసిన ప్రదేశా లన్నీ చకచకా చూసేస్తున్నది. చూసినవాటిని చూసి నట్లుగా, ఉప్పు కారం కలిపి, పుట్టింటికి తిరిగి వెళ్లగానే చెప్పే ఆలోచనలు చేస్తున్నది. ఆమె

మనస్సులో ఏదో భాగంలో, తను కొద్దిరోజులకి అత్తవారింటికి వచ్చినట్లూ, తిరిగి పుట్టింటికే వెళ్లి ఉంటుందనే వూహ ఉన్నది. నాకా దగ్గర కొచ్చేటప్పటికి అతను ఆగిపోయాడు. ఆమె వెనుక పరుగెత్తి అతన్ని కలుసుకుని అతని పక్కన నిల్చున్నది. కాస్త అలా గాలి పీల్చుకునే అవకాశం దొరకగానే, ఆమె కుచ్చెళ్లు సరిచేసుకున్నది. జుట్టు సరిగా ఉందో లేదో, చేత్తో తడిమి చూసుకున్నది. ఇక చెమట తుడుచుకుంటూ, అతనివంక అపేక్షగా చూస్తూ ఉండిపోయింది.

అతను బాగా పొడుగు. ఇరవై నాలుగు ఇరవై ఐదు సంవత్సరాల వయసే అయినా అతని శరీరం రాటుదేలి ఉంటుంది. అలా అని శరీరంలో ఎక్కువ మాంసమూ లేదు. చాలని చర్మాన్ని, ఎలాగో అలాగు అతని భారీ శరీరానికి తొడిగినట్లనిపిస్తుంది. ముఖం గంభీరంగానూ, కోపంగానూ, ప్రపంచపు జబాబుదారీ అంతా అతనిమీద పడ్డట్టు ఉంటుంది.

ఇంకెవరైనా అయితే అతనితో మాట్లాడటానికే భయపడేవాళ్లు. కాని, అతనేమీ అనకపోవటం చూచి ఆమే అన్నది. "ఇక రోడ్డు దాటి అటుపక్క కెళదామా మనం—ఏం?" అనవసరంగా అతను ఆమెతో మాట్లాడేటట్లు లేదు. ఆమెవంక కోపంగా నిశితంగా చూశాడంతే. అతని ఆ చూపుకు, ఆమె తన దృష్టి నేలవైపుకు మార్చుకున్నది. ఆజ్ఞ శిరసావహిస్తున్నట్లు అతని ప్రక్కన నిశబ్దంగా నిల్చుండిపోయింది.

ఆమెకూ పదిహేడు, పద్దెనిమిదేళ్లుంటై. కొంచెం పొట్టిగానూ, బొద్దుగానూ ఉంటుంది. రూపంలో గొప్ప అందగత్తె కాదు. కాని, పసిమి రంగులోనూ, నాజూకుగానూ ఉంటుంది. ముఖంలో స్వచ్ఛమైన ఆనందమూ, ఉత్సాహమూ నిండిన మెరుపు. ఆమె కళ్లలో నాట్యమాడే కుతూహలం తాలూకు రెండు గుర్తులున్నై. ఇంకొకళ్ల కెవరికైనా అనిపిస్తుంది. ఆ పిల్లి రెక్క పట్టుకుని ఆడించి—ఆమె చెంపమీద ఒక దెబ్బ కొట్టాలని. కాని ఆమె ఉత్సాహాన్నీ, ఉల్లాసాన్నీ చూచిన నకిలీ—కోపమే—అతనికి వచ్చింది. జీవితంలో డక్కా మొక్కీలు తిని అతను అలా కోపిష్ఠి అయినాడు, రిజర్వుడుగా మారిపోయాడు. ఆమె తన సంతోషంలో గంతులేస్తున్నది. ఈ పిచ్చిచేష్ట—అతను సహించలేకపోయాడు. ఆమెను సరిచేయా లనిపించింది.

అతను కోపంతో ఆమెవంక చూస్తున్నాడు. ఆజ్ఞ శిరసావహిస్తున్నట్లు అతని పక్కనే నిశబ్దంగా నిల్చుని ఉన్నది. కాని ఆమె కళ్లల్లో కుతూహలం తాలూకు గుర్తులు మటుకు నాట్యం చేస్తున్నై.

టాక్సీ డ్రైవరూ, టాంగావాలాలు పోట్లాడుకుంటుంటే ఆమె కుతూహలంతో చూస్తూ ఉన్నది. సంకెళ్లు వేసిన ఖైదీ, అతన్ని తీసుకు వెళుతున్న పోలీసూ, స్నేహంగా మాట్లాడుకుంటుంటే ఆమెకు ఆశ్చర్య మనిపించింది. బిగ్గరగా అరుస్తూ, చకచకా నాలుగువైపులా చూస్తూ ఒక వ్యక్తి—మూడు ముక్కల ఆటకు ముక్కలు పంచుతున్నాడు. అందులో ఇస్పేటాసేదో, ఆమె మనసులో మనసులోనే వూహించుకోగలదు. అక్కడ నిల్చునే ఆమె తనను సంతోషపెట్టుకోగలుగుతున్నది. అలా ఒకేచోట నిల్చోవటంలో ఆమెకు కష్టం కలగటంలేదు.

అతనికి మటుకు తమ జోడా అలా వాకు దగ్గర నుల్చోవటం నచ్చలేదు. అందుకని ఎక్కువ కోపగించుకుని "సరే! ఇక ఎక్కడికి వెళ్దాం ?—" అన్నాడు.

"నాకేం తెలుసు. మీ కెక్కడికంటే—అక్కడికే" తలతిప్పి అని, మళ్లీ రోడ్డుమీది తమాషా చూస్తూ ఉండిపోయింది. తన యిష్టం ప్రకారం అనటానికి ఆమె తయారైంది—అందువల్ల తన యిష్టానికి వ్యతిరేకంగా ఏదో జరుగుతుందని అనిపించటం లేదు. ఆమె సర్దుకుపోయే తత్వం చూచి అతనికి కోపం మళ్లీ ఎక్కువైంది. "ఇటు చూడు. నేను బొంబాయంతా చూసేశాను. నీకేది చూడాలనుందో చెప్పు—"

"ఏదైనా సరే—" ఆమె మళ్లీ తల తిప్పింది.

"అలా అంటే కుదరదు. ఏదో ఒకటి చెప్పు—' విరుపుగా అన్నాడు.

ఆమె మాట్లాడలేదు. కొద్దిసేపు అతనూ కోపంతో నిశ్శబ్దంగానే ఉండిపోయాడు. అసహాయత్వంలో అతనప్పుడున్నాడు "మలబార్‌హిల్స్ వెళ్దామా? ఎక్జిబిషన్ చూడటానికి?"

"ఎగ్జిబిషన్?"

"అంటే ప్రదర్శన. ఈ మాత్రంకూడా తెలీదా?" అతనికి కోపగించుకోవటానికింకొక విషయం దొరికింది. అతనికి బాగా ఇంగ్లీషు మాట్లాడేది, లిప్‌స్టిక్ రాసుకునేది, చేతులులేని బ్లౌజు తొడుక్కునే భార్య యిష్టం. కాని పెళ్లి బజారులో అమ్మా నాన్న అతనికి సగం చదువుకున్న, ఆ ఆలు మటుకే దిద్దిన పిల్లను కట్టారు.

తను మటుకు నోటితో ఎప్పుడు అక్కర లేదన్నాడు గనుక? తమ బిల్డింగులో ఉన్నవాళ్లకీ, నాన్నకూ అన్నయ్యకూ ఎలా నచ్చివుంటుంది ? చేదుగా అతనామె వంకచూస్తూ ఉండిపోయాడు. కాని ఆమెకు చూపు అతని ఇష్టతమీద లేదు. ఆమె కళ్లు పెద్దవిచేసి అన్నది: "అంటే మొన్న దూరంనుంచి చూపించారే— పెద్ద చక్రముందీ—అదా?"

ఆ పెద్ద చక్రము ఆకర్షించింది. అందులో కూర్చుని పైకి వెళ్లాలని ఉత్సుకతతో ఉన్నది. పైకి వెళితే ఆమెకు భయం కలిగేదేమో— ఆమె పెద్ద కేకలు పెట్టేదేమో.

"చూడు, ఆ చక్రంమీద, ఉయ్యాలలో కూర్చోవలెననే వూహ పెట్టుకోవద్దు, పది రూపాయలు వదిలిపోతై. తేప తేసకూ— ఇంత డబ్బు ఖర్చు పెట్టడం మనకు కుదరదు." తనకు ఎక్కువ డబ్బు దొరకదనీ, అందులో ఎక్కువ ఇంట్లో ఇవ్వాల్సి వస్తుందనీ, అతను కటువైపోయాడు. ఒక విధంగా ఉద్విగ్నమైన వైరాగ్యం అతను ధరించాడు. తనలో ఏ అగ్ని రగులుతున్నదో, అది ఆమెలో రగల్చాలనే కోరిక అతని మనసులో కదులుతున్నది.

ఆమె ముఖం ఒకసారి కొంచెం పైకెత్తించి ఆమెను ఒక్కోసారి ఆ చక్రంలో కూర్చోవాలని ఉన్నది. అంతకన్నా పెద్ద కోరికలేసి లేవు ఆమెకు. దీనికి పది రూపాయలు వృధా ఖర్చు.

కాని చాలాసేపు ఆమె తన మనసు ఉదాసీనంగా ఉండనియ్యలేదు. కోరికలను చంపుకుని ఉన్న దాంతోనే సంతోషంగా ఉండటం ఆమె అలవాటు. ఆమె తండ్రి పోస్టాఫీసులో గుమాస్తా. ఆమెకింకా ఐదుగురు సోదరులు, సోదరీలు ఉన్నారు. ఇంట్లో అందరికీ ఆ సంయమం ఉన్నది.

వికసించిన ముఖంతో ఆమె అన్నది. "కాని మనం చక్రం ఎక్కవద్దు— వూరికే చూద్దాం—"

ఆ చక్రం ఎంతపెద్దదో—అందులో ఉన్న ఒక్కొక్క తొట్టె, తిరగటం ఆమె కళ్లముందు నిల్చినట్లయింది. ఆ కల్పనలోనే ఆమె ఆనందం అనుభవించసాగింది.

"పద—బస్ క్యూలో నిల్చుందాం" అతను విసుగుదలతో అన్నాడు. వాళ్లిద్దరూ వెళ్లి క్యూలో నిల్చున్నారు.

ఒకదాని వెంబడి ఇంకొకటిగా బస్సులు వస్తున్నాయ్— నిండిపోయి. ఒకళ్లిద్దర్నో ఎక్కించుకుని ఠణ్ ఠణ్ మని గంట మోగిస్తూ అవి వెళ్లిపోతున్నాయ్. ప్రతిసారీ అడుగు అడుగూ చొప్పున ముందుకుపోతూ వాళ్లిద్దరూ అలా నిటారుగానే క్యూలో నిల్చునే ఉన్నారు.

ఆమెకదేమీ అనిపించలేదు. అలా గంటల తరబడి నిటారుగా ఉండటం వాళ్ల కలవాటే. రోడ్డుమీద ఆమెకు తమాషాలు కనిపిస్తున్నాయి. ఆమె తనకు తోచిన విధంగా అర్థం చెప్పుకుంటున్నది. మధ్య మధ్య ఏదో ఒక ప్రశ్న అతన్ని అడుగుతూ ఉన్నది. అతని దగ్గరనుంచి సమాధానం వస్తుందని కాదు. తనకు తమాషాగా తోచినట్లే అతనికీ తమాషా అనిపించి ఉంటుందనే ఉద్దేశ్యంతో.

"అదుగో అతను చేతులో ఏమిటి తీసుకెళుతున్నాడు" ఆమె అడిగింది.

"ఎక్కడ?" అతను విసుగుతో అన్నాడు.

"అదుగో— అక్కడ— ఆ పొడుగు జుట్టూ" ఆమె తలతో కళ్లతో సౌంజ్ఞచేసి చూపించసాగింది.

"ఎక్కడ? సరిగా చూపించు?" చిటపటలాడుతూ అతను విరుపుగా అన్నాడు. బస్సుకోసం నిల్చుని నిల్చుని అతని మనస్సుకూ శరీరానికి బాధగా ఉన్నది. తనకీ జగతిలో గడ్డిపూచ విలువైనా లేదనే భావం అతనికి కలుగసాగింది. అందుకని వూరికే అటూ ఇటూ చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

"అదుగో ఆ అబ్బాయేమిటి ఆ ప్రక్కన పోతున్నాడే— అలా చేస్తున్నాడు?" ఆమె బిగ్గరగా నవ్వటం మొదలుపెట్టింది. ఆమె దృష్టికి ఆటగా ఉన్నది.

అతను ఎగురుతూ వెళుతూంటే ఆమె కోలాహలం ఆమెకు గమ్మత్తుగా తోచసాగింది.

"తెలివి తక్కువగా ఏదిబడితే అది వాగకు" అతను బిగ్గరగా అరిచాడు. ఎంత బిగ్గరగా కోప్పడ్డాడంటే, తక్కిన మనుషులు వీళ్లవంక ఆశ్చర్యంతో చూచారు.

ఆమె భయపడి ఒక్కసారి నిశ్శబ్దమైపోయింది. ఆశ్చర్యపడి అతనివంక చూచిందిగాని— ఇంత కోప్పడటానికి కల కారణం ఆమెకు తెలీలేదు. పరాయివాడి మాదిరిగా అతనికెందుకు వూరికే కోపం వస్తుందో కోప్పడటం తప్ప ఇంకో విషయమేమీ అతనికెందుకు తోచదో ఆమె విడదీయలేక పోయింది. ఆమె కొంచెం కష్ట పెట్టుకున్నది.

కాని అతనలా కోపగించుకునీ, తానిలా కష్ట పెట్టుకునీ ఉండటం ఆమె చమత్కారమనిపించింది.

పాదాలలో ఆనెలు

పాదాలలో ఆనెలు, కండలు పెరిగి, వేళ్ళ పాతుకుపోయి పాదము నేలపై బెట్టలేక రాళ్ళ తగిలిన తుళ్ళిపడు వారు పైపూతగా వాడిన వేళ్ళతోసహా మాయంచేయు గల సంజీవి. వెల పోస్టు ఖర్చులతో రు. 4—25 న. పై.

కొక్కోకము చిత్రపటములు గలది. రు. 1—50

దాంపత్య రహస్యములు ... రు. 3—00

తెలుగు హిందీ స్వయంశిక్ష రు. 4—50

పోస్టు ఖర్చులు ప్రత్యేకము.

ప్రభ అండ్ కో.

3, మలయ పెరుమాళ్ వీధి, మద్రాసు-1.

సైకో

2 దశాబ్దముల పరిశోధనా ఫలితం. తత్వ దోషమును నిర్మూలించి శాశ్వతంగా కాలు, చెయ్యి లేక అండముల వాపుతో జ్వరము, ఉబ్బసమును నివారించును.

Syco 'S' Rs 4/- Syco 'C' Rs 5/-

Send 25 np. for Literature.

SYCO PRODUCTS,

Bhimavaram (W.G. Dt.)

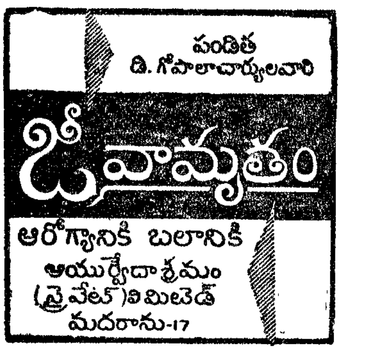

LEARN MAGIC

For Pleasure & Profit

THE WELDON'S PACK OF CARDS: A FULL PACK OF 52 CARDS WITH WHICH ANY ONE CAN PERFORM REMARKABLE TRICKS AND ANY SELECTED CARD

PACK OF CARDS
1st Quality Rs. 7.50
2nd Quality Rs. 5.50
WITH COMPLETE INSTRUCTIONS IN ENGLISH/HINDI
packing/postage extra.

ALSO AVAILABLE CARD SHARPNESS KITS, MAGIC KITS & MAGIC BOOKS.

MAGIC KIT No. 1, 2, 3 & 4 with 5, 10, 15 & 20 tricks for Rs 7/50, Rs. 15/-, Rs. 20/- & Rs. 25/- CARD SHARPNERS KITS 1 & 2 WITH 5 & 10 TRICKS FOR Rs. 7/50 & Rs. 15/-

MAGIC CATALOGUE MAILED FREE WITH ORDER OTHERWISE SEND 50 NP. STAMPS

ALSO WANTED AGENTS & DEALERS IN EACH CITY

WELDON MAGIC COMPANY
8, MAY QUEEN, 33, LINKING ROAD, BANDRA, BOMBAY-50.

చెలిమి

ఆమె పుట్టింట్లో పద్ధతి ఇది కాదు. ఎవరైనా ముడుచు కూర్చుంటే అందరూ సొగడిస్తారు. ఏడిపిస్తారు. వాళ్ళని నవ్వించేదాకా వదలరు. ఆమె కనిపించింది. అతన్నికూడా అలాగే చేయాలని నవ్వించాలని ఆమె కనిపించింది. కాని ఇంకా అంత చనువు ఏర్పడలేదు. అంత సాన్నిహిత్యం ఏర్పడలేదు. అందువల్ల ఏం చేయాలో, ఏ మనిషో ఆమెకు తోచలేదు. అందుకని ఆమెకు మరీ కష్టమనిపించింది.

అందరూ తనువంక చూడగానే— ఆమెకు ఏమిటో అనిపించింది. తనవల్లేదో తప్పు జరిగి ఉండాలనిపించింది. అతను ఆమెవంక చూచాడు. పొట్టిగానూ, నున్నితంగానూ, ఉన్న ఈ పిల్ల తన ప్రక్కన నుల్చుని నేలచూపులు చూస్తున్నది. తన సహాయురాలులాగా కనిపిస్తున్నది. అతని కనిపించింది ఏడుపు అంకించుకుంటుందేమోనని. అలాగే గనుక అయితే ద్రోవంతా బాగానే ఉంటుంది.

ఇంకొకళ్లని ఎలా సమాధానపరచాలో అతనికి తెలీదు. "టాక్సీలో పోదామా?" ఇరుకులో పడ్డట్టు అన్నాడతను. "ఎందుకు— వూరికే" ఆశ్చర్యంలో ఆమె అతనివంక చూస్తూ అన్నది.

"వద్దా? నిల్చుని నిల్చుని కాళ్ళ నొప్పులు పుట్టడటం లేదూ నీకు?"

"అబ్బే"— ఆమె అతనివంక ప్రేమతో చూస్తూ అన్నది.

అతను ఆత్మీయతతో మాట్లాడటం ఆమెకు మంచనిపించింది.

ఆమె అలా ప్రేమగా నవ్వటంలో అతని మనస్సులో ఉన్న ప్రేమ భావం ఎండిపోయింది. అతనికి కనిపించింది— తను వృథాగా ఆమెతో అలా అన్నాడనిపించింది. తను చూపించిన సహానుభూతి వృథా అయిపోయినట్లనిపించింది. ఆమె నవ్వించి తన తొందరతనం చూచి అనిపించింది అందుకని కటువుగా అన్నాడు. "ఇక్కడకాలం ఇలా వృథాచేస్తే ఇంటికి వెళ్ళేటప్పటికి చాలా ఆలస్యమవుతుంది."

"అబ్బే కాదు ఊరికే ఎందుకు టాక్సీకి డబ్బు ఖర్చుపెట్టటం" నేర్పరిలాగా మాట్లాడింది ఆమె. పేదరికంలో పెరగటంవల్ల ఈ నేర్పు ఆమెలో జీర్ణించుకుపోయింది.

కాని అతని కనిపించింది, డబ్బు పేరుతో తనని ఎగతాళి చేస్తున్నదని. ప్రపంచంలో తన తప్పులు ఎత్తి చూపటానికి ఎదురుచూస్తున్నదనిపించిందని అతని అభిప్రాయం. అతని స్వరం మళ్ళీ కటువైంది. "డబ్బును గురించి తెలిసింది— నీకెక్కువా నాకా?" అన్నాడు.

"మీకే—" అని తలతిప్పి నవ్వి— వప్పేసుకున్నది. ఆ చేష్ట చూచి అతని పెదవుల దాకా నవ్వు వచ్చింది. కాని ఆపుకున్నాడు. అతను తన కోపాన్ని నికరంచేస్తూ "నాకు టాక్సీ కావాలి" అన్నాడు.

"ఇంకేం కానీండి— మీకెలాతోస్తే అలా" అతను శత్రుత్వం ఎందుకు ధరించాలో— తన మాటే నెగ్గటానికి— ఎందుకింత అట్టహాసం చేస్తున్నాడో ఆమెకు అర్థంకాలేదు.

"టాక్సీ" అతను అరిచాడు. కాని టాక్సీ అతని వంక చూడకుండా వెళ్ళిపోయింది. ప్రపంచమంతా అతనిని అవమానించటానికి పూనుకున్నదన్న అతని అభిప్రాయం మరీ దృఢపడింది. కొంచెం సేపటికి ఇంకొక టాక్సీ కనిపించగానే అతను మరీ బిగ్గరగానే "టాక్సీ" అని కేకవేశాడు.

అంతలోనే ఆమె అన్నది— "ఆ! బస్సొచ్చింది— చాలా ఖాళీగా ఉంది కూడానూ—" ముందుకు వెళ్తున్న 'క్యూ' వెనక ఆమె పరుగెత్తి గెంతి బస్సెక్కి ముందుకు వెళ్తున్న "క్యూ" వెనక ఆమె పరుగెత్తి గెంతి బస్సెక్కింది. ఎక్కి వెనక్కి తిరిగి చెయ్యూపుతూ ధీరత్వంతో "రండి— రండి త్వరగా—" అని కేక వేసింది.

ఏదైనా అయితే టాక్సీలో వెళ్ళొచ్చని అతను వెనకాలే నిల్చుని ఉన్నాడు. కాని ఆమె అలా హడావుడి చేయబట్టి, వేరే మార్గమేమీ లేక అయిష్టంగా పరుగెత్తి బస్సెక్కాడు.

"మీరు ఆలస్యం చేశారు. లేకపోతే ఆ సీటు ఖాళీగా ఉంది—" సీటు వంక వేలు చూపిస్తూ అన్నది. ఆ సీటుమీద కూర్చున్న ముసలి పార్శీ వాళ్ళ తనవంక చూడగానే ఆమె సిగ్గుపడి ముఖం చేతుల్లో కప్పివేసుకున్నది. బస్సులో వాళ్లందరూ, సరదా అనిపించి నవ్వారు. మనసు తీరా నవ్విన తరువాత ఆ పార్శీవాళ్ళ లేచి "కూర్చోండి అమ్మా—కూర్చో—" అన్నారు. ఆమె మరీ సిగ్గుపడి "వదండి—కూర్చుందాం" అన్నది. ఇంతసేపూ అతను ఆమె వెనుక ఇరకాటంగా నిల్చుని ఉన్నాడు. లోకులు తామంటే సానుభూతితో మాట్లాడటం అతనెరుగడు.

తనలాటి తెలివిగలవాడు, చదువుకున్నవాళ్లకు చేతకానిది, పొరుగూరునుంచి వచ్చిన ఈ సంస్కారములేని పిల్ల తేలిగ్గా సాధించగలగటం అతనికి నచ్చలేదు.

"ఏదో ఒకటి తెలివితక్కువగా వాగుతావ్—" అణచిపెట్టుకున్న స్వరంతో అన్నాడతడు.

"ఇందులో తెలివితక్కువేముంది. మనకైతే చోటు దొరికిందిగా బాగా—" చేతులు పైకెత్తుతూ తలపైకెత్తి అన్నది ఆమె.

"బొంబాయిలో అలా వాగరు. అలా వేళ్ళు చూపించకూడదు, బిగ్గరగా మాట్లాడకూడదూ."

"అయితే ఏమైంది. ఎవరు నన్ను గురించి అనలేదే?"

"అయితే వూరికే నవ్వారేం ?"

"అబ్బే—అలా అని ఏం నవ్వలేదు వాళ్ళు—" తల అడ్డంగా తిప్పుతూ అన్నది. కాని, ఆమె మనసులో కల్లోలం బయలుదేరింది. తను నిజంగా తెలివితక్కువగా ప్రవర్తించినట్లనిపించింది. ఆమె కోరచూపులతో అందరివంక చూచింది. మనసులో సంకోచం కలిగింది. ఆమెకు సంకోచపూరితమైన మనస్థితి సహించరానిదైంది. దిటవు చేసుకుని తల పైకెత్తి—"అయితే అయింది. ఎంతైనా నేను పరాయివూరుదాన్ని, సంస్కారం లేనిదాన్ని—తప్పయితే అయింది" అన్నది.

"అలా సంస్కారం లేకుండా ఉండకూడదు. బొంబాయిలో మనుషులు 'స్మార్ట్' గా ఉండాలి. ఆ మాట్లాడినది—తనకు నచ్చలేదన్న సంగతిని నికరంచేస్తూ అతనన్నాడు.

"అయితే మీరే నేర్పండి నాకు స్మార్ట్‌గా ఎలా ఉండాలో ముద్దుగా ఆమె భుజంమీద ఆనింది.

"అలా నేర్పితే రాదు—స్వతహాగా రావాలి—" అతను ఆమెను వెట్టివేశాడు.

ఆమె నిరాశపడింది. తను వికరంగా సంస్కారం లేకుండా ఉండాలేమోనన్న భావం ఉదాసీనత కలిగించింది. ఒక్కసారి పుట్టిల్లు జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆమె కనిపించింది—అప్పటికప్పుడే అక్కడికి వెళ్లాలని, అక్కడ తన నెవ్వరూ సంస్కారంలేని దనరు. నవ్వుతూ, ఆడుతూ తన యిష్టం వచ్చినట్లు వాగవచ్చు.

ఆమె ముఖం పాలిపోయింది. అది సహించలేనిదైనది. అతని భుజంమీద తట్టి నవ్వొచ్చే విషయమేదైనా చెప్పి నవ్వించా లనిపించింది.

తను ఏదో తప్పు చేసినట్లు ఆమె కనిపించింది. ఏదైనా మాట్లాడాలనీ, చేయాలనీ ఆమెలో కౌతుకం కలిగింది.

ఇంతలోనే ఆమె ముఖం మళ్లీ వికసించింది. మొరటుగా అతనితో అన్నది— "ఎందుకు రాదేం నాకు ? చేతౌతుంది. మా వూళ్లో సుమన్ స్మార్ట్ కాలేదా ? పెద్ద కొప్పు పెట్టుకునేది—బిగ్గరగా మాట్లాడేది ?—" ఆ సంగతి గుర్తుకొచ్చి ఆమెకు నవ్వు మళ్లీ ముంచుకువచ్చింది. క్షణంసేపు అతనికి, ఆమె వర్ణిస్తూ చేసిన హావభావాలూ, నవ్విన నవ్వూ ముద్దనిపించినై. బుగ్గలు క్షణంలో గిచ్చాలనిపించింది.

పరుగెత్తుతున్న బస్సులో అందరి సమక్షంలో అతను గనుక ఆమె బుగ్గ గిల్లినట్లయితే తనకు తను పెట్టుకున్న శిక్షనుంచి విముక్తి కలిగిఉండేదతనికి. కాని, అతను అలా చేయలేదు. చిలిపి కోరికను అతను అణిచివేసుకున్నాడు. అందుకని అతని ముఖం మరీ గంభీరమైంది. వద్దనీ అనిపించసాగింది.

ఇంతలో ఆమె మనసులో ఏదో మెరుపులాంటి భారం కలిగింది—"కాలేజీకి వెళ్తే ఆడపిల్లలు స్మార్ట్‌గా ఔతారు కదూ ? మరి నన్ను కూడా కాలేజీలో జేర్పరాదూ ?"

"కాలేజీ కెళ్లాలంటే ఇంగ్లీషు బాగా వచ్చుండాలి ?" అతను పెద్దరికంగా అన్నాడు.

"మీకు ఇంగ్లీషు బాగా వచ్చుండాలిగా ? నాకు నేర్పరాదూ ? కాలేజీ సంగతులు చెప్పరాదూ ? చెప్పండి—" అతనివంక కౌతుకంతో చూచి ఉత్సాహంతో అన్నదామె.

"కాలేజీలో బాగా ఉంటుంది. అంటే మేము బాగా మజా చేశాము—మాదొక గాంగ్ ఉంది. మేము ఏం మజా చేశామని—మై గాడ్ — లెక్చరర్ల చేత గుంజీలు తీయించేవాళ్లం—"

"అంటే ?"

"అంటే—క్లాసుకి వెళ్లేవాళ్లంకాదు—పూరికే తిరిగేవాళ్లం—తాగాలనిపించినప్పుడల్లా — టీ తాగటము—సిప్పరుకు పోవటం. ఎన్నో సినిమాలు చూచాం—ఎంతో మజా చేశాం—" అని అతను బిగ్గరగా నవ్వాడు.

ఆమె నవ్వినట్లయింది. ఏవిధంగా మజా చేసిందీ వినవచ్చని కౌతుకంతో అతనివంక చూస్తూ ఉండిపోయింది. ఆమె ముఖంలో ఎంత ఉత్సుకతున్నదో, అతను చెప్పేది వినవచ్చని ఆమె ఎంత సంతోషించిందో—ఆమెవంక చూసేటప్పటికి అతని ఉత్సాహం అంతా పీగిపోయినట్లయింది. ఆమె కౌతుకాన్ని తృప్తిపరచటానికి ఏదైనా గమ్మత్తయిన విషయం చెప్పగలనని అతని కనిపించలేదు. నిజానికి, అతను కొంచెం ప్రయత్నంచేసి ఉన్నట్లయితే, తన ఆత్మవిశ్వాసాన్ని వదిలిపెట్టకుండా ఉన్నట్లయితే అతనికి ఏదో గమ్మత్తయిన విషయం తోచివుండేది. అది ఆమెకు చెపితే ఆమె సంతుష్టిపడేదేమో! ఎవరూ తనమీద శ్రద్ధ చూపించరు, కౌతుకం చూపించరు అని అతని అభిప్రాయం రూఢిపరుచుకున్నాడు. అందుకని ఇక అతనేమీ చెప్పటానికి ధైర్యం చాలలేదు.

అతనేమీ చెప్పకపోయేటప్పటికి ఆమె ఉత్సాహంతో అన్నది—"ఇంకా ? ఆ—ఇంకా ఏం మజా చేశారు ?"

"ఆ—నీకు ఏం తెలుస్తుంది ! నీకు చెప్పటంకు లాభమేమిటి ?" అని ఆమెను తిరస్కారంగా కొట్టి ఎదట చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

పాపం ఆమె నిరాశపడింది. తను సంస్కారి అయితే బాగుండేది. తనకు అతను కాలేజీ విశేషాలన్నీ చెప్పుండేవాడు. నిజానికి తనకంతా తెలిసేదే... అతను చెప్పాల్సింది—అంటే—అతనిచేత చెప్పించటానికి ఏంచేయాలో ఆమె ఆలోచించసాగింది.

ఇంతలో బస్సు కిటికీలోనుంచి ఎగ్జిబిషన్ తాలూకు జయింట్‌వీలు దగ్గరగా కనిపించింది. దానిమీద లైట్లు వెలుగుతున్నై. ఆ దీపాలు—పొందికగా తిరుగుతున్నై.

కళ్లు పెద్దవి చేసుకుని ఆమె ఆ చక్రం వంక చూస్తూ ఉన్నది. ఆమె మనస్సంతా ఉల్లాసపు ప్రతిబింబమే అయింది. అటు ఆ చక్రం క్షణం క్షణం కుదుపులతో పైకి వెళుతున్నది.

ఆ చక్రంవంక చూస్తూ ఆమె బస్సు దిగుతున్నది. సరిగ్గా చూడకపోవటంవల్ల, అతనిమీద పోయి పడింది. అతని శరీరం [illegible] అదిరి పడింది. అతను ఆమెను పట్టుకుని పడకుండా ఆపాడు. ఆపి కోపంగా అన్నాడు, "ఇదేమిటి ? చూసి నడు."

ఆమె తేలిగ్గా నవ్వేసింది. ఆమె మనసులో ఉన్న ఉల్లాసం మరీ ఎక్కువైంది. ఆమె శరీరం మరీ—మరీ తేలికైపోయింది. ఆమె ఆపుకోలేకపోయింది. అలాగే ప్రదర్శనశాలలోకి ప్రవేశించింది. ఆ ప్రదర్శనశాల ప్రాంగణంలో వెలుతురు ఎంతో తేజోవంతంగా వ్యాపించి ఉన్నది. ఉల్లాసపు బాణాసంచా నలువైపులా విరజిమ్మినట్లయింది. ఉత్తేజితమైన శబ్దం—పొగలాగా నాలుగు వైపులకూ వ్యాపిస్తున్నది—ప్రతిక్షణం రద్దీ—కొత్త మొక్కలు మొలవసాగినై. ఆ వాతావరణంలో ఆమె తేలిపోతున్నది. ఆమె మనసు ఎగిరిపోయి—ఆ చక్రపు తొట్టెలో ఒకదాంట్లో ప్రకాశిస్తున్న దీపమై పోయింది.

"పదండి—ఆ చక్రం దగ్గరికి పోదాం"—ఆమె ఉత్సాహాన్ని ఆపుకోలేక అన్నది. అని, విముక్తి పొందినట్లు ఆ చక్రంవైపుకు వెళ్లటం మొదలు పెట్టింది. ఇష్టంలేకపోయినా ఆమె వెనక కట్టివేసినట్లు అతను వెళుతూనే ఉన్నాడు.

తన చోట్లో మెరుస్తూ తిరుగుతున్న ఆ చక్రం వంక చూస్తూంటే ఆమె మనసు నిండిపోయి, మెత్తబడిపోయినట్లయింది.

అసలా వెనుకబడుతుంటే చూచి ఆమె అన్నది. "లోపల కూర్చోవద్దు—పూరికే చూచి వచ్చేద్దాం—పదండి."

విచిత్రమైన అయిష్టత అతన్ని ఆక్రమించుకున్నది. అతను చిరాకుగా అన్నాడు,

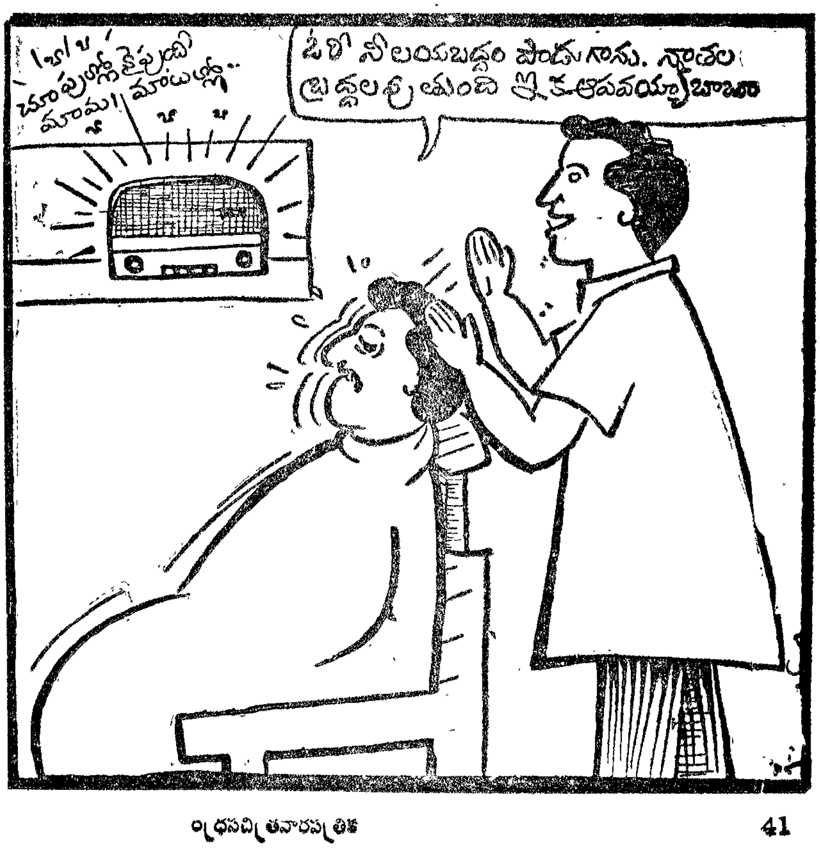

"ఏమిటి పిల్లచేష్టలు—చిన్నపిల్లలకుగాని పెద్ద వాళ్లు కూర్చోవటాని కేమిటి ?"

"వదరాదా ? ఏముందేమిటి ? కాసేపు పూరికే చూద్దాం—" బ్రతిమలాడుతున్నట్లు అన్నది. ఆమెకు అతన్ని చూస్తే కోప మొచ్చింది. ఇలాటి మనిషేమిటి అనిపించింది—ఉత్సాహంతోగానీ, ఆనందంతో గానీ—ఎప్పుడూ ఏవనీ చేసి ఎరగడా ? ఆశ్చర్యంతో అతనివంక చూచింది. అసహాయంగా మళ్లీ అతన్ని ప్రాధేయపడింది—"అదేమిటండీ ? పదండి."—

ఆగలేక ఆమె మెల్లి మెల్లిగా ముందుకు వెళుతున్నది. ఇంత ప్రాధేయపడ్డాక తన మాట వినక పోడని ఆమె నిశ్చయం చేసుకున్నది. ఆమె అడుగులు టకటకమని వరసగా పడుతున్నై. మధ్య మధ్యలో వెనక్కి తిరిగి చూస్తున్నది— అతను కనుపించగానే ధైర్యం కలిగి ఇంకా ముందుకు పోతున్నది.

ఆమె ఉత్సాహంవల్ల బిగుసుకుపోయింది — చిరాకు పడుతున్నట్లుంది. తన చిన్నతనం ఆమెకు బాగా తెలియటం మొదలైంది.

ఆ చక్రం దగ్గరకు వచ్చింది. ఆమె అలా తెగించుకు ముందుకు పోతుంటే, ఆతను హఠం చేస్తున్నట్లు ఉన్నచోటే ఉండిపోయాడు. హఠం చేయటం కాకపోతే అసహాయత వల్లనేమో, విచిత్రమైన అయిష్టత, సంకెళ్ల మాదిరి అతని కాళ్లను చుట్టబెట్టుకుని ఉన్నచోటే బంధించి వేసింది.

అతను ఇక ముందుకు వెళ్లడు. ఆమె చిలిపి ఉత్సాహం వెనక అతను దేకుక్కుంటూ పోడు. కావాలంటే ఆమె ఒక్కతే ముందుకు వెళ్లి ఆ చక్రంలో కూర్చోనీ. అలాగని ఇద్దరూ విడిపోతే—అతని జబాబుదారీ ఏమీలేదు. ఆమె ఒక్కతే దారి కనుక్కుని ఇంటికి రావాల్సొస్తుంది.

విడిపోతే అన్న ఆలోచన రాగానే అతనికి భయమేసింది. ఆకర్షణ కూడా కనిపించింది. ఆమె కొకసారి అలాటి శిక్ష పడాలి. అలాటి మంచి పాఠం నేర్వాలి.

ఇంతలోనే ఆమె పదిహేను ఇరవై అడుగులు ముందుకు వెళ్లిపోయింది. ఆ చక్రము దగ్గర ఆ చుట్టూ ఉన్న రద్దీ దగ్గర కెళ్లి ఆగిపోయింది. ఆ రద్దీలో ఆమె వోడిపోతుందని ఆతని కనిపించింది. అందుకని ఆమెను కలుసుకోవటానికి చిర్రుబుర్రుమంటూ, భీరువుగా నడవటం మొదలెట్టాడు.

ఇంతలో ఓ గుంపు అడ్డమొచ్చింది. ఆ గుంపును తప్పించుకుని వంకరలు తిరిగి అటుపక్క కతను వెళ్లేటప్పటికి ఆమెకంటికి కనుపించలేదు. అతను అతను రెప్పవాల్చకుండా చూచినా గాని ఆమె ఎక్కడా కనుపించలేదు. భయంతో అతని శరీరం కదిలిపోయింది. అతనిలో ఉన్న .నిర్లక్ష్యం ఇప్పుడు పాలిపోయింది. అస్వస్థతుడిలా అతని శరీరం వణక సాగింది. ఆమెను వెతకటానికి అతను పరుగెత్త సాగాడు.

ఆమె ముందుకు బాగా ముందుకు వెళ్లిపోయింది. మధ్యలో ఒకసారి ఆమె వెనక్కు తిరిగి చూచేదే—కాని ఇంతలోనే ఎవరో ఒకళ్లు ఆమె వెనక్కు వచ్చి దగ్గరగా నడవసాగారు. ఆమె కనిపించింది— అతనే తన వెనక వస్తున్నాడని అందుకని ఆమెలో స్వేచ్ఛ అనిపించింది. ఆమె శరీరం పులకించింది. తల పైకెత్తి సావకాశంగా తిరుగుతున్న ఆ చక్రంవంక, ప్రకాశిస్తున్న చక్రం వంక చూస్తూ ఉన్నది. ఒకొక్కతోట్టె—ఎగిరెగిరి పడుతూ పైకి—పైకి పోతున్నది. కడుపు నిండిపోయినట్లయింది. చక్కిలిగిరి పెట్టినట్లు, అంత లోగా క్రిందినుంచి పై కెగ్రబాకి శరీరాన్నంతా ఆక్రమించింది.

ఆమె స్పృహ లేనట్లు అతని శరీరంమీద వాలిపోతూ అన్నది. "పదరాదూ!—ఒక్కసారి ఆ చక్రంలో కూర్చుని వద్దాం— ఒక్కసారి" ఆమె వానుకని ఆమె వెనకాల ఉన్న మనిషి ఆమె భుజం పట్టుకుని—"పద" అన్నాడు. ఉక్కులాగా, మొరటుగా ఉన్న పట్టు ఆమె భుజాన్ని పట్టుకున్నది. భయపడి ఆమె అతనివంక చూచింది. అత నెవరో పరాయివాడు— కాలిన రంగులో ఉన్నాడు. అతని కంటిపాపలు పచ్చగా ఉన్నై. అతని కళ్లు వెలిగించిన వత్తుల్లాగా ఉన్నై. ఆమెకు వళ్లు తిరిగి నట్లయింది. ఆమె శరీరం ఏకిన దూదైంది. చూపు వికృతమైంది. ఆ చక్రానికున్న వెలుగుతున్న దీపాలన్నీ ఆమె శరీరంమీద పడ్డట్టయింది. ఆమె శరీరం కాలి బూడిదై పోతున్నది. ఏదో ఆమె గొంతుకు అడ్డంపడి బంధించివేసింది— మాట రాకుండా.

అతని చేతులో నుంచి ఆమె విడిపించుకోవాల్సి ఉంది. బిగ్గరగా కేక వేయాల్సింది. ఆమె మత్తు చల్లినట్లు అతనివెంట ఏడెనిమిది అడుగులు వేసింది. ఇక ఒక్కసారి ఆమెకు బలం వచ్చింది. ఆమె తన చేయి విదిలించుకు లాక్కున్నది. బిగ్గరగా కేకవేసి పిచ్చిదానిలా పరుగెత్తిపోయింది.

ఆ మనిషి, ఆ రద్దీలో కలిసిపోయాడు. అందరూ ఆమెవంక ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ ఉండిపోయారు. కొందరు—'ఏమైందని' అడగటానికి ముందు కొచ్చారు. ఆమెకు ఎవరిమీదా విశ్వాసం నిలవటం లేదు. ఎవరితోటీ చెప్పటానికీ ఆమె యిష్టపడటంలేదు. ఆమె శరీరమంతా వణికిపోతున్నది. ఒక స్తంభాన్ని పట్టుకుని ఆమె నిల్చున్నది. ఆమె కళ్లలోనుంచి కన్నీళ్లు కారుతున్నై.

ఆమె ఉత్సాహమంతా మసైపోయింది. ప్రపంచంమీద ఆమెకు మామూలుగా కలిగే విశ్వాసమూ అనే ప్రవాహం— ఖాళీ అయిపోయినట్లయింది. ఆ కోలాహలమూ, ఆ చక్రమూ—ఏదీ ఆమె కక్కర్లేదనిపించింది. ఆమె— తన యింటికి వెళ్లాలని ఉన్నది. చెల్లెళ్లతోటీ, స్నేహితురాళ్ల తోటీ కలిసి పక్కలమీద కూర్చోవాలనిపించింది. ఈ బొంబాయి తనకొద్దు, అత్తవారిల్లూ వద్దు ఆయనా వద్దు.

ఆమె తప్పిపోవటం—ఐదు నిముషాల వరకే.

కొద్దిసేపటికే ఆమె అతనికి కనుపించింది. అతను పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి ఆమె చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకున్నాడు. భయంవల్ల ఆమె ఇంకా గాబరాగానే ఉంది. అతనిలో ఉన్న మందం వదిలిపోయింది. తను పెద్ద తప్పుచేసినట్లు అతని కనుపించసాగింది. ఆమె దొరికినా గాని, అతని మనస్సు పూరికే ఆందోళన పడుతూనే ఉన్నది. అతన్ని చూడగానే ఆమె మరీ బిగ్గరగా ఏడవ సాగింది. అందుకని అతను మరీ గాబరాపడ్డారు— సిగ్గుపడ్డాడు. "ఉ—ఉ ఎందుకలా పిచ్చిదానిలా ఏడుస్తావు—నవ్వుతారు—ఉ—కళ్లు తుడుచుకో."

ఆమె అలా చేయలేకపోవటంతో అతనే తన రుమాలు తీసి ఆమె కళ్లు తుడిచాడు. ఆమెను రెండు చేతులతోతోనూ పట్టుకుని తనతో చాటున నడిపించుకుపోతూ, ఉత్సాహంతో అన్నాడు:

"పద—ఆ చక్రంలో కూర్చుని వద్దాం. అప్పుడు నీ కింకా సంతోషంగా ఉంటుంది" ఆమె అతని చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకుంటూ అన్నది—"వద్దు— నా కిప్పుడేమీ వద్దు. ఇంటికెళ్దాం పదండి."

"ఛీ—ఏమిటా పిచ్చిపని. పద——మనం ఆ చక్రంలో కూర్చుందాం. మంచి గమ్మత్తుగా ఉంటుంది నీకు. తరువాత ఆ రెండో చక్రంలో

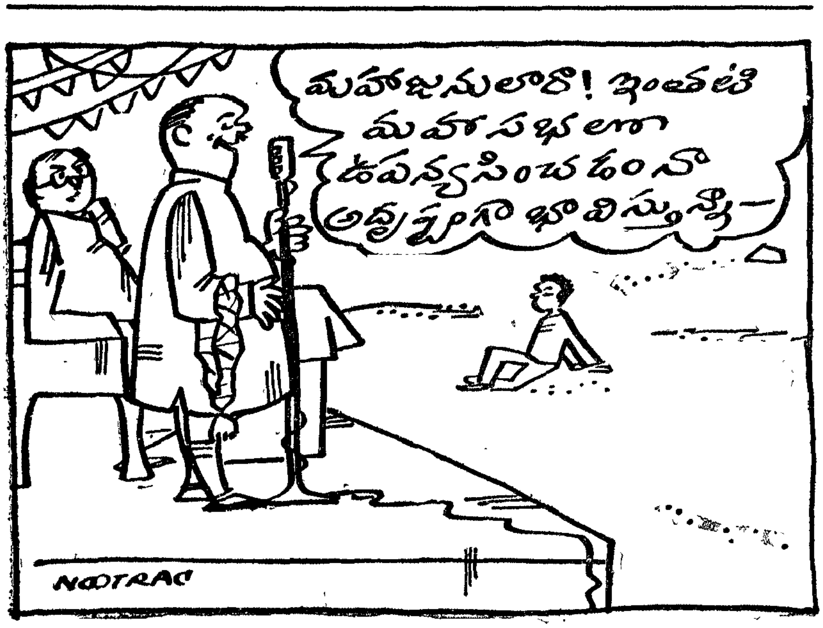

కూర్చుందాం— ఎలెక్ట్రిక్ బస్సులో కూర్చుందాం.'' ఆమెను సంతోషపెట్టటానికి అతనెంతో ఉత్సాహంతో చెబుతున్నాడు. ఆమె ముఖం అదివరకు మాదిరి ఉత్సాహంతో నిండిపోవాలని, ఆమె కళ్లల్లో వెనకటి ఉత్సాహం తాండవమాడాలనీ—అదివరకు మాదిరిగా కోపంలేకుండా ఆమె వాగాలనీ అతని కోరిక. ఆమెను పట్టుకుని ఆ చక్రంలోని ఒక ఉయ్యాలలోకి తీసుకెళ్లాడు.

తల పైకెత్తి ఆమె—ఆ బ్రహ్మాండమైన చక్రంవంక చూచింది. ఆమెకు భయమేసింది. అతని చేతిని పట్టుకున్న పట్టు బిగువు చేసింది. కుట్టేసినట్లుగా అతన్ని అతుక్కుపోయింది.

మెల్లిమెల్లిగా ఆ ఉయ్యాల పైకి పోవటం మొదలుపెట్టింది. మధ్యమధ్యలో గతులకు ఎగిరినట్లుగా ఎగరసాగింది. ఆమె పొట్టలో ఏమిటోగా ఉన్నది. క్రిందకు చూడటానికి ఆమె కేమాత్రమూ ధైర్యం కూడదీసుకోలేదు.

అతను ఉత్సాహంతో బడబడ లాడుతున్నాడు. తన ఉత్సాహాన్ని తేసతేసకు పెంచుకుంటున్నాడు— ''చూడు— ఎంత మజాగా ఉందో ? పైన ఉయ్యాలలో పిల్లలు చూడు ఎలా ఎగురుతున్నారో ! క్రింద—ఆ మనుష్యులు చూడు ఎలా గున్నారో—మన మిక్కడినుంచి వాదింజపండో, అరటిపండో, విసిరివేశామనుకో. ఎవరినోట్లోనో పడుతుంది.వాళు తలెత్తి పైకి చూస్తారుపిల్లలు—''

అతను ఆ వినోదంలో మునిగి తేలుతున్నట్లున్నాడు. ఆమె మాత్రం భయంవల్ల పూర్తిగా గాలి పీలవకుండా నవ్వింది. అతన్ని ఇంకా గట్టిగా పట్టుకున్నది.

''క్రిందకు చూడరాదూ—ఎంత కిందకెళ్లిపోయిందో నేల. చూద్దూ—'' అతను ఆమె బలవంతపెడుతున్నాడు.

ఆమె తలమున్కలయ్యేలాగ క్రిందకు చూచిరేది. ఆమె చూపులు ఒక్కసారి క్రిందకు దూకినై అక్కడే ఉండిపోయినై.

భయపడిపోయి ఆమె బిగ్గరగా అరిచింది. అరిచి అతన్ని గట్టిగా కౌగలించుకున్నది. అతను పొరలు పొరలుగా నవ్వాడు. లైట్ల కాంతిలో వెలుగుతున్న ఆ ప్రపంచంలో పైన ఉన్న చీకటిలో ఎగురుతూ అతను గలగలా నవ్వాడు. అతనిలో అది వరకు కట్టకట్టుకుని ఉన్న విషణ్ణతా, భావరాహిత్యముల తాలూకు ఆనకట్ట ఒక్కసారి కొట్టుకుపోయింది. అతనిలో దాగిఉన్న చైతన్యం గంతులేస్తూ పరవళ్లు తొక్కుతూ అతని మాటల్లో విరుచుకుపడసాగింది.

నవ్వటం ఒక్కసారి ఆపి అతను విచ్చుకున్న కళ్లతో ఆమెవంక వోసారి చూచి, దగ్గరకు తీసుకుని దీర్ఘంగా చుంబించాడు. ★

హృదయ కుసుమాలు

27 వ పేజీ తరువాయి

తెల్ల చీరె, ముస్తాబూ. గదిలోకి వెళ్లాక నా కన్నీరు నాకే ఉంది. అంతకన్నా నాకు మిగిలిందేమిటి? మంచంమీద కూర్చున్నాను. నన్నుచూసి క్షణం ఊరుకుని ''ముఖంమీద బొప్పి తగ్గిందా, చెయ్యి వాపు ఎట్లా వున్నది'' అంటూ నా ముఖంమీద బొప్పిని చూశారు. నేనేం మాట్లాడలేదు.

''చూడు జానకీ, ఎంత మనస్సు సరిపెట్టుకుందామనుకున్నా సరిపెట్టుకోలేక పోతున్నాను. నిన్ను చూస్తుంటే మీ చిన్న మావయ్య, ఆ నీచుడు గుర్తుకొస్తాడు. నేను అవునంటున్నాను. నువ్వు కాదంటున్నావు. ఏది నిజం? ఏది అబద్ధం? నువ్వు శీలవతివని అనటానికి ఆధారం ఏది? కాదనటానికి నా అంతరాత్మ చెప్పిందే నాకు ఆధారం. నిజం చెప్పు జానకీ, తప్పు ఒప్పుకుంటే ఎంత బావుంటుందో ఆలోచించు'' అన్నారు. నేనేం మాట్లాడాలో నాకు అర్థంకాలేదు. వారి కళ్లల్లోకి చూస్తూ కన్నీరు పెట్టుకున్నాను. నా వైపు వారు తిరిగి చూడలేదు. నాతో మళ్లా మాట్లాడలేదు. ఆ రాత్రి ఎట్లా తెల్లవారిందో నాకు తెలీలేదు.

రెండు రోజులు అట్లాగే గడిచిపొయ్యి. మూడో రోజున నా దుఃఖాన్ని నాలో ఇముడ్చుకోలేక పోయాను. నేను నిర్దోషిననీ, అనవసరంగా చిన్న మావయ్యతో నాకు సంబంధం అంటగట్టారని పోనీ మా ఇద్దరినీ ఎరుగున్న వాళ్ల నందర్నీ అడిగి తెలుసుకోమనీ ఎన్నో విధాల నచ్చచెప్పాను. ప్రయత్నించి పడ్డాను. ఈ రీతిగా జీవించేకంటే చావే నాకు శరణ్యమన్నాను. అన్నీవిని ఒక్కమాట చెప్పారు.

''జానకీ, జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. నిన్ను నేను పదిసార్లు అన్నా, నన్ను నేను తిట్టుకున్నా ఏమీ ప్రయోజనంలేదు. మన అంతర్యాలూ, అంతఃకరణలూ ఎట్లావున్నా ఇద్దరం మూర్ఖులం కాదు. చదువుకున్న వాళ్ళం. తాళికట్టిన సంబంధమే తప్ప, తాకవలసిన సంబంధం తెంచుకున్నాను. మమతలు రేపుకోకు. వాంఛలు మనస్సులోకి రానీయకు. లోక దృష్టిలో మనం ఆదర్శ దంపతులమే. చిలకా, గోరువంకలమై, అనుకూల దాంపత్య జీవితం గడుపుతున్నట్లే లెక్క. కాని బయటపడి అందరి దృష్టిలో అల్లరిపాలు కావద్దు. నే చెప్పినట్లు నడచుకుని, ఇంకా నా మనస్సులో సంక్షోభం లేకుంటే నాకు అంతేచాలు'' అన్నారు. సీతా ! నిజం చెప్పు తున్నానే ! నా తల నేలనేసి బాదుకున్నాను. శాశ్వతంగా ఈ లోకాన్ని విడిచి వెళదామనుకున్నాను. రాత్రిళ్లు నిద్రలేదు. ఇద్దరి మనస్సుల్లో, హృదయాల్లో అగ్నిగుండం భగభగమంటుతున్నది. కాని చచ్చి సాధించేది ఏముంది? అనుమానం నిజమేనని అనుకునేటట్లుగా చెయ్యడంతప్ప. వారు చెప్పినట్లుగా ఉంటానికే నిశ్చయించుకున్నాను. అనుమానమనే హాలాహలాన్ని మింగి గొంతులో ఉంచుకున్నాను. అది మింగటమో, తిరిగి వమనం చేసుకోవటమో, కాలానుగుణంగా జరగవలసిందేఅన్నది అన్నది అక్కయ్య.

అక్కయ్య మాటలు వింటుంటే నాకు మనస్సు వికలమైపోయింది. కళ్లార్పకుండా అక్కయ్య వైపు చూస్తూ కూర్చున్నాను. అక్కయ్య మళ్లా చెప్ప సాగింది.

''ఒకరోజున కాలేజికి వెళుతూ జానకీ సాయంత్రం సినిమాకి పోదాం, తయారుగా ఉండు'' అన్నారు. నా బ్రతుక్కి సినిమా ఒక్కటే తక్కువైంది. వారి భావం వేరు. అది లోకాన్ని వంచించటానికి. మరి లోకం దృష్టిలో మేం ఆదర్శ దంపతులం. నేను లెక్చరుగారి భార్యను. ఎంతో ఆలోచించి సరేనన్నాను'' అని ఆగింది అక్కయ్య.

''తరువాత'' అన్నాను ఆదుర్దాగా.

ఆ రోజున జరిగిన సంఘటనే నా జీవితానికి గొడ్డలిపెట్టుగా తయారయింది. సినిమాకు బయల్దేరాము. దార్లోనే వారి స్నేహితు లిద్దరు కనిపించారు. కాలేజీలో వాళ్లిద్దరూ మా బావతో చదువుకున్నారుట. రాజమండ్రి కాలేజీలో వాళ్లిద్దరూ లెక్చరర్లు. అనుకోకుండా తారసపడ్డ ఆ ఇద్దరు మిత్రుల్ని వదల్లేక, తను వాళ్లతో వెడతాననీ, నన్ను సినిమాకు వెళ్లమనీ అన్నారు. నేను ఇంటికి వెళ్లి పోతానన్నాను. సరేనన్నారు. ఇంటికి వచ్చేసి జరిగిన విషయం అత్తయ్యకూ— సుభద్రకూ చెప్పాను. ఆ రోజుమంచి శివాలయంలోపురాణం మొదలు. నేను రాగానే అత్తయ్య, మావగారూ పురాణానికి వెళ్లారు. సుభద్ర స్నేహితురాలింటికి వెళ్లొస్తానన్నది. ఆ సమయంలో ఇంట్లో నేనొక్కర్తెనే. అప్పటికి ఏడు గంటలయింది. ఏం తోచక వీధి గుమ్మంలో రెండు నిమిషాలు నిల్చున్నాను. అంతకన్నా వ్యవధిలేదు. ''ఏమ్మా, జానకీ, ఇక్కడుంటున్నారా. చాలా కాలానికి చూశాను'' నేను చదువుకున్న ఏలూరు కాలేజిలో లెక్చరరు మోహనరావుగారు పలకరించారు. మోహనరావుగారంటే కాలేజిలో అందరికీ ఎంతో గౌరవం. ఆయన తండ్రివంటివాడు. రిటయిరు కాబోయే వయస్సుకూడా వచ్చింది. ఆయన ఫిజిక్సు లెక్చరరు. నాన్నగారిక్కూడా తెల్సు. నా బ్రతుక్కు తోడు వారితో ఏం మాట్లాడనని. ముక్తసరిగానే సమాధానం చెప్పాను. ఆయనా, కుశల ప్రశ్నలువేస్తూనే నిల్చునే మాట్లాడారు. నాకూ గుండెలు కొట్టుకో సాగినయ్యి—ఇదేం తప్పవుతుందోనని. వాకిట్లోకి రాకుండా ఉండేది. మోహనరావుగారితో మాట్లాడుతున్న సమయంలోనే మా బావ వస్తున్నారు. ''వస్తానమ్మా జానకీ'' అంటూ ఆయన ఇటు వెళ్లారు. అటు నుంచి మా బావ వచ్చారు. వారు రాగానే అరచేతిలో ప్రాణాలు పెట్టుకుని ఇంట్లోకి వచ్చాను. అనుకున్నట్లుగానే పెద్ద తుఫాను చెలరేగింది.

''ఏం జానకీ ! పరమ పతివ్రతవు. నాతో సినిమాకు బయల్దేరి, మధ్యలో నేను స్నేహితులతో వెడితే, నువ్వు సినిమాకు వెళ్లనని ఇంటికొచ్చి చేసే ఘనకార్యం ఇదేనన్నమాట. ఇంకా ఎన్నాళ్లు నా కళ్లు మూస్తావ్ జానకీ, నీ ప్రియుల్ని ఒకొక్కరినీనే చూస్తున్నాను. ఎంతకీ తెగించి పోయావే. ఛీ!నీముఖం నాకు చూపించకు''అంటూనే వెంటనే వీధిలోకివెళ్లిపోయారు. నా ప్రాణం నిలువునా నీరయి పోయింది. అనవసరంగా అనుమానాలు పెంచుకుని నన్ను వారెంత నీచంగా చూస్తున్నారో, అట్లాగే జరిగే సంఘటనలుకూడా దానికి తగినట్లుగానే సమకూరుతున్నాయి. అత్తయ్యతో ఈ విషయాలు చెపితే, నాయందు నిజంగా, లోపం ఉంటందనుంచే తన కొడుకు అనుమానానికి హేతువని ఆవిడా అనుకోవచ్చు. అప్పుడు నా వేలితో, నా కన్ను, నేనే పొడుచుకోవటమవుతుంది. ఆ పరిస్థితుల్లో నా కన్నీరే నన్ను సేద తీర్చకలిగేది. నా మనోభావాలే నా నిదానమే నాకు శ్రీరామ రక్ష అనుకున్నాను'' అన్నది అక్కయ్య.